

Bemærkninger til forslaget

I forbindelse med vedtagelsen af socialreformen, som trådte i kraft i 1998, blev der indført en ret i servicelovens § 76, stk. 2 for personer under 67 år, der modtager mere end 20 timers hjemmehjælp m.v. ugentlig, til at vælge at få udbetalt et kontant beløb i stedet for naturalydelsen og dermed mulighed for selv at vælge, hvem der skal udføre hjælpen.

Bestemmelsen blev indført blandt andet for at sikre, at personer med betydeligt og varigt nedsat fysisk og psykisk funktionsevne får mulighed for et liv, der nærmer sig det almindelige mest muligt.

Muligheden for selv at vælge en personlig hjælper kan være nyttig, fordi den handicappede kan have behov for fleksibilitet i fremmødetidspunkter m.m. i forhold til den traditionelle hjemmehjælp og kan have behov for at få hjælp fra en, der kender personens særlige behov, og som personen selv har instrueret. Hvis behovet for hjælp skal tilgodeses ved hjælpere, som en person ikke selv har valgt, vil det kunne virke hindrende for et privatliv og en selvstændig tilværelse.

Forslagsstillerne finder, at det er udtryk for en klar forskelsbehandling på grund af alder, når det kun er personer under 67 år, der er omfattet af ordningen.

Aldersgrænsen foreslås derfor ophævet både for personer, der tidligere har benyttet muligheden efter lov om social service § 76, stk. 2, og personer der efter 67 års-alderen har behov for hjemmehjælp i over 20 timer om ugen. Det forudsættes, at de øvrige betingelser er opfyldt, herunder at personen selv kan administrere tilskuddet.

Det er svært at se begrundelsen for, at bestemmelsen ikke skal gælde for personer over 67 år, i det § 71 i kommunerne fortsat har pligt til at yde den praktiske og personlige hjælp til personer over 67 år, jf. lov om social service. Det kontante beløb svarer til den hjem-

mehjælp, som personen er visiteret til i forhold til traditionelle visitationskriterier, og denne hjælp skal stadig ydes uanset den pågældendes alder.

Behovet for hjælp vil normalt være det samme, som før personen fyldte 67 år, fordi vilkårene næppe ændres markant ved aldersskiftet. Funktionsnedsættelsen og dermed kompensationsbehovet ophører normalt ikke, blot fordi personen passerer en vilkårlig fastsat dato. Behovet for selv at have indflydelse på, hvem der skal yde hjælpen, hvordan og hvornår, ændres heller ikke ved overgangen til folkepension.

Aldersgrænsen virker desuden vilkårlig, når andre sammenlignelige ydelser kan videreføres og i nogle tilfælde også bevilges uanset alder. Eksempelvis kan nævnes hjælpeordningen i henhold til § 77 i lov om social service, hvorefter personer med betydeligt og varigt nedsat funktionsevne, der har et aktivitetsniveau, som gør det nødvendigt at yde en ganske særlig støtte, uden øvre aldersgrænse kan få dækket udgifter ved ansættelse af hjælpere til pleje, overvågning og ledsagelse.

Begrænsningen af, hvem der er omfattet af muligheden for at få udbetalt et kontant tilskud til selv at ansætte hjælpere, er antagelig fastsat ud fra en formodning om, at udgifterne vil øges, hvis der indføres en generel mulighed for alle over 67 år. Der er ingen økonomiske begrundelser for at opretholde denne aldersgrænse. Kommunen er ikke forpligtet til at udbetale mere end et beløb, der svarer til kommunens faktiske udgifter, inkl. administration, og en afskaffelse af aldersgrænsen fører således ikke til flere udgifter for kommunerne.

Der vurderes således ikke at være økonomiske merudgifter forbundet med at ophæve aldersgrænsen.